

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.II.132/2010/4. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi június hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az emberölés bűntette miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.146/2010/8. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

A sértett 1981. október 29-én született, a sérelmére megvalósított cselekmény idején 28 éves volt, két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodott.

(Dr.szakértő1, valamint dr.szakértő2 igazságügyi orvosszakértők szakvéleménye a nyomozati iratok 444. oldalán, valamint tanú1 vallomása a nyomozati iratok 259. oldalán.)

Az ítélet 4. oldalának 2. bekezdésében leírt, halálos következménnyel járó dulakodás előzménye az volt, hogy a vádlott - amint az őt szidalmazó sértettet meglátta - az addig a jobb markában tartott, csukott állapotban lévő zsebkést kinyitotta és annak pengéjét a sértetre fogta.

(A vádlott vallomása az elsőfokú bíróság 8. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvé 3. oldal utolsó bekezdése.)

A vádlott által leadott hét szúrás közül egy közvetlen életveszélyt, illetve halált okozott, három szúrás önmagában is közvetett életveszélyt idézett elő, a fennmaradó három szúrás következménye nyolc napon belül gyógyuló sérülés volt.

(Dr.szakértő1 és dr.szakértő2 igazságügyi orvosszakértők szakvéleménye a nyomozati iratok 456. oldalán.)

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során felderítette és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállás megfelelő felderítéséhez szükségesek voltak. A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

Amint erre az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helytállóan utalt, az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékok azonos tartalmúak voltak. A vádlott a cselekmény elékövetését a büntetőeljárás megindításától kezdődően elismerte, a nyomozás során, valamint a bíróság előtt általa elmondottak egybevágtak a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok tartalmával.

A kifejtettek alapján megalapozottan fogadta el az elsőfokú bíróság a vádlott tényfeltáró beismerő vallomását, amit a beszerzett bizonyítékok - így több szemtanú (tanú2, tanú3, tanú4, tanú5) vallomása, az igazságügyi orvosszakértők véleménye és helyszíni szemle adatai - mindenben alátámasztottak.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményének minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróságnak a jogos védelmi helyzet megítélésével kapcsolatos indokolása azonban némileg hiányos, illetve nincs összhangban a Btk.29.-29/A.§-ainak a 2009. évi augusztus hó 9. napjától hatályos szövegével. Ezért azt a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészítette ki:

Kétségtelen tény, hogy a sértett megölését két másik, ugyancsak tettelegességgig fajuló részcselekmény előzte meg. Az irányadó tényállás szerint a végső soron a vádlott és a sértett szerelmi rivalizálására visszavezethető szóváltás, egymás kölcsönös sértegetése után tettelegességet mindkét alkalommal a sértett alkalmazott elsőként.

Már ekkor is észlelhető volt azonban, hogy kettejük nézeteltérésének erőszakkal történő rendezése a vádlottnak sincs ellenére: a sértett által kezdeményezett tettelegességbe bekapcsolódott, abban szétválasztásukig mindkét esetben aktívan részt vett, a sértettnek az első részcselekmény utáni bocsánatkérését és kézfogását nem fogadta el, illetve zsebkését már ekkor elővette, pengéjét kinyitotta. Az ezt észlelő **tanú2** és **tanú6** felszólítására a kést ugyan összecsukta, azonban nem tette el, jobb tenyerébe rejtette.

Ilyen előzmények után került sor, némileg térbelileg is elkülöníthetően a harmadik részcselekményre, egymás ismételt és kölcsönös sértegetésére, majd arra, hogy a vádlott a jobb kezében tartott zsebkés pengéjét újra kinyitotta és a sértettre fogta. Ennek a harmadik tettelegességnek a során tehát - amikor az elsőként erőszakot alkalmazó személy sem volt azonosítható - a vádlott jogos védelmi helyzetben nem volt.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy álláspontja szerint a Btk.29.§ (2) bekezdésében megfogalmazott büntethetőséget kizáró ok - az elhárítás szükséges mértékének ijedségből vagy menthető felindulásból történő túllépése - a jogos védelmi helyzet megállapíthatósága esetén sem biztosítana büntetlenséget a vádlott számára. A vita tettelegesség útján történő elintézésével ugyanis maga is egyetértett, a verekezésben aktívan részt vett, magatartását mindvégig határozottság, céltudatosság jellemezte.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a Btk.167.§-ában meghatározott emberölés privilegizált esete megállapításának sem állnak fenn a törvényi feltételei. Bár a cselekmény indulati jellegéhez nem fért kétség, azonban a több szakaszra bontható eseménysor, illetve a vádlott magatartásának racionális jellege nem utalt olyan fokú indulatra, amelynek mértéke a Btk.167.§ alkalmazását indokoltta tette volna.

A kifejtettek miatt az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk.166.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének, és helyesen foglalt állást a szándék egyenes formája vonatkozásában is.

A vádlott az élet kioltására alkalmas eszközzel, több alkalommal, a sértett felső testére irányuló támadást hajtott végre. A halált okozó sérülésen kívül több, önmagukban is közvetett életveszélyt előidéző szúrást adott le. Az alkalmazott eszközökből, az erőbehatások számából, erejéből, a célba vett testrészből kizárólag az egyenes ölési szándékra lehetett következtetést vonni. Nem állt ezzel ellentétben a vádlottnak a cselekmény elkövetése után tanúsított magatartása sem, hiszen a helyszínt a sértettel nem törődve elhagyta, az eszközül használt kést pedig a helyszíntől távolabb eső helyen eldobta.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel.

Amint erre a fellebbviteli főügyészség átiratában helytállóan utalt, a bűnösségi körülmények mindössze a vádlott előélete vonatkozásában szorultak pontosításra; helyesen az tekinthető súlyosító körülménynek, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tételkerete öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés. Az elsőfokú bíróság a helyesen feltárt bűnösségi körülményekhez és a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyához igazodó büntetést szabott ki, az eltúlzottnak nem tekinthető, szükséges a Btk.37.§-ában megfogalmazott célok eléréséhez. Ezért a másodfokú bíróság annak lényeges enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

Az enyhítést célzó jogorvoslati kérelmek tehát nem voltak megalapozottak.

Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - miután egyéb rendelkezései is törvényesek voltak - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő továbbmenő beszámításáról.

P é c s, 2010. június 24.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.146/2010/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.132/2010/4. számú végzése folytán a 2010. évi június hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke